

siger: „Og det trak op til en Kirkekamp, som jeg paa ingen Maade kunde føre med Vaalse Sogn i Ryggen“. Det har altsaa ikke været urigtigt, naar jeg har formodet, at det ogsaa var under Frygten for, at den kirkelige Reaktion nu vilde blive stærk, at det, som han havde frygtet for i det første Brev, virkelig kunde ske.

Nu er Pastor Arboe Rasmussens Saga vel slut, antager jeg, og der er dem, der siger: vi har altsaa set, at der ikke kan dannes en Menighed paa det Grundlag, som han vilde danne den paa. Jeg tror, man skal være lidt forsigtig med at udtale sig saaledes. Der sidder rundt om i vort Land en Mængde, jeg kunde næsten sige, hyperortodokse Præster, som ikke har den ringeste Kirkegang, ikke har nogen som helst Menighed om sig. Men jeg tror ikke at de samme, som hoverer over, at der ikke kunde samles en Menighed paa det Arboe Rasmussen'ske Standpunkt, vil drage Slutningen videre i saa Henseende. Nej, man skal være varsom i den Retning. Men jeg tror, at den Arboe Rasmussen'ske Sag nu alligevel trods alle Artikler fra Hr. Højesteretsassessor Schau har slaaet fast, at her i Danmark kan der ikke fremtidig føres nogen Kætterproces, og den Ydmygelse, som jeg synes, det var for den danske Folkekirke, at ledende Mænd indenfor denne virkelig kunde drage det Spørgsmaal frem for Højesteret — den vil man aldrig mere, kunne opleve. Jeg tror, at man nu fra alle Sider er kommet til det Standpunkt, at det maa være Livet, det maa være Udviklingen selv, der afgør det Spørgsmaal, der maa føres Kamp paa lige Vilkaar indenfor Folkekirken mellem de forskellige Anskuelser.

Jeg har nu gjort Rede for dette Forhold og henstiller til det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen, at han optrykker min Redegørelse i sit Blad og sætter en Fodnote, hvori han siger: I Sandhedens Interesse beder jeg alle de Blade, som har optaget min fuldstændig usandfærdige Artikel med Overskriften „Vaalsepræsten“, om at optage dette.

Dernæst har jeg nogle Bemærkninger at gøre i Anledning af det Foredrag, som det ærede Medlem Hr. Moltesen holdt forleden. Jeg hørte dette Foredrag med den allerstørste Interesse, og jeg kan sige med Glæde. Paa mangfoldige Punkter er jeg enig med det ærede Medlem. Men jeg forstaaer den Uvillie, som det ærede Medlems Foredrag har vakt indenfor de mere konservative Dele af Regeringsblokken, en Uvillie, der har fundet stærkt Udtryk i den konservative Presse, og som her i Tinget har faaet

Udtryk gennem den Tale, det ærede Medlem Hr. Sven holdt. Dette ærede Medlem karakteriserede det ærede Medlem Hr. Moltesens Foredrag som en borgerlig politisk Rudeknuser-Tale. Ja, jeg tænker, at det ærede Medlem dermed mente, at nu havde det ærede Medlem og hans Parti faaet indrettet sig saa hyggeligt sammen med Venstre og forberedt sig paa et konservativt Samarbejde i den kommende Tid, og saa kommer her det ærede Medlem Hr. Moltesen og knalder Ruderne ind i deres hyggelige Fælleshjem, saa at den friske Luft kommer til at strømme ind i Hjemmet. De, der ikke kan lide den friske Luft, begynder at føle sig saare ilde til Mode, og jeg forstaaer, at de reagerer stærkt overfor en saadan Rudeknuser-Politik. Jeg lykønsker imidlertid det ærede Medlem Hr. Moltesen til det Udluftningsarbejde, han synes at ville tage op; der trænges saa vist i høj Grad til det. Maatte det ærede Medlem have Held til at føre det igennem!

Det ærede Medlem Hr. Moltesen talte om Forholdene ude i vor Hovedstads Forstads kvarterer, og det er sandt, at der der trænges til frisk Luft og til lidt Sol. Det ærede Medlem manede til, at vi tog et Arbejde op i saa Henseende baade for at lette Finansloven og for at lette vort Folks Samvittighed. Det ærede Medlem havde en overordentlig stærk Tro, forekommer det mig, til, hvad der kunde udrettes gennem en Ungdomsskole. Jeg er ikke saa sikker paa, at der naas saa stort ad den Vej, hvis der ikke forud er gjort et dybtgaaende socialt Arbejde. Og her er det jo rigtigt, som det er fremhævet af mangfoldige Medlemmer, at der maa tages fat paa det saare alvorlige Boligspørgsmaal. Thi det er sikkert, at saa længe der leves under Boligforhold som dem, der leves under derude i Forstæderne, saa længe kan man ikke vente, at der der vokser en ny Slægt op, som man gennem Skoler vil kunne faa stor Indflydelse paa. Men jeg siger: Ære være ethvert Arbejde, der gøres ude i Forstads kvartererne for at skaffe lidt Lys og lidt frisk Luft ind der, og jeg vil gerne nævne et Arbejde, som jeg synes fortjener baade Paaskønnelse og Støtte. Det har sit Udgangspunkt i Studenter-Settlementet ude i Saksogade Nr. 91. Der har en Flok Studenter under Ledelse af en Kandidat Morville taget et opofrende Arbejde op for Kvarterets Børn og unge. De har indrettet sig i et Hus derude, hvor de kan byde Opholdsværelser for Gadens Ungdom. De siger netop: vi vil ikke tage de unge eller Børnene fra Hjemmene, men vi vil tage dem fra Gaden og fra de dårlige